Annus I - Vol. I Die 1 Aprilis 1909 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I

EXSTINGUUNTUR PAROECIAE URBIS S. MARIAE IN VIA LATA, S. MARCELLI, AC SANCTORUM QUIRICI ET IULITTAE, ATQUE INSTITUITUR PAROECIA S. MARIAE AB ORIGINE IMMACULATAE ET S. IOANNIS BERCHMANS EXTRA POMOERIUM.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam. — In ordinandis almae Urbis paroeciis, quemadmodum pro novis civitatis temporibus salus postulat animarum, Nostrae iamdudum curae et cogitationes evigilant; nec pauca in eam rem sunt adhuc a Nobis, Deo favente, constituta. Nunc ad idem propositum ultra progredi, maturum esse arbitramur. — Quare, de apostolicae potestatis plenitudine, paroecias ternas , id est, sanctae Mariae in via Lata, sancti Marcelli, sanctorum Quirici et Iulittae abolemus et exstinguimus: earumque cuiusvis generis reditus ternis aliis, quae postea erunt instituendae, destinamus. Praeterea, contractâ paroeciâ, quae est ad sancti Laurentii via Tiburtina, alteram ad sanctae Mariae ab origine Immaculatae et S. Ioannis Berchmans extra pomoerium instituimus; cui quidem reditus, qui paroeciae ad sanctae Mariae Monticellianae fuerunt, attribuimus. Huius autem novae paroeciae definire terminos, itemque spatia trium modo exstinctarum paroeciis dispertire finitimis, Cardinalis vice Sacra Antistitis Urbis esto; qui etiam diligenter curabit exsequenda, quae hic a Nobis praescripta sunt.

Praesentes vero litteras et in eis contenta et statuta quaecumque, nulla umquam ex causa, colore et capite, etiam ex eo quod paroeciarum patroni sive ecclesiastici sive laici, vel alii quilibet in praemissis seu in

eorum aliquo, ius aut interesse, quamvis ex fundatione, dotatione vel ex alio quovis titulo habentes vel habere praetendentes, etiam quomodolibet in futurum, illis non consenserint, seu ad ea vocati et auditi non fuerint, de subreptionis, obreptionis aut nullitatis vitio seu aliquo defectu inexcogitato et substantiali, notari, impugnari aut in controversiam et iudicium vocari posse: sed tamquam ex pontificiae providentiae officio, et motu proprio, certa scientia, matura deliberatione, deque Nostrae apostolicae potestatis plenitudine editas, omnimoda firmitate perpetuo validas et efficaces exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus inviolabiliter observari volumus et decernimus, sublata cuicumque, etiam cardinalitia dignitate fulgenti, quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate; irritum quoque et inane decernentes quidquid in contrarium scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus de iure quaesito non tollendo aliisque Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis, Praedecessorum Nostrorum constitutionibus et ordinationibus et quarumcumque ecclesiarum etiam patriarchalium seu ordinum et congregationum, iuramento et confirmatione apostolica vel quavis alia firmitate roboratis, statutis et consuetudinibus, etiam motu prorio aliisque quibuslibet in contrarium praemissorum concessis, de illis eorumque totis tenoribus praesentibus pro expressis habentes, pari motu, scientia et apostolicae auctoritatis Nostrae plenitudine, plenissime et latissime specialiter derogamus.

Praesentium vero transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu tamen notarii apostolici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eandem fidem in iudicio et extra haberi volumus, quae ipsis praesentibus haberetur, si originaliter exhiberentur.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae suppressionis, exstinctionis, destinationis, institutionis, attributionis, decreti, statuti, mandati, derogationis et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum eius Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo nono, quarto idus Martii, Pontificatus Nostri anno sexto.

A. Card. Agliardi, *S. R. E. Cancellarius.*

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

II

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE « BASUTO–LAND » IN AFRICA AUSTRALI ERIGITUR IN VICARIATUM APOSTOLICUM.

PIUS PP. X

Ad futuram rei memoriam. — Ex hac beati Petri Principis Apostolorum cathedra, quam nullis quidem meritis Nostris divinitus obtinemus, tamquam e sublimi specula, in omnes, vel longo terrarum marisque spatio dissitas, catholici orbis partes oculos mentis Nostrae sollicito studio convertimus, et quae catholico nomini provehendo, atque aeternae animarum saluti procurandae benevertant, ea Nostrâ auctoritate interpositâ decernere maturamus. Hoc consilio, cum Vicarii apostolici Africae australis nuper a Nobis postulaverint, ut Praefecturam apostolicam de Basuto–Land, curis commissam congregationis Oblatorum Mariae Immaculatae, in Vicariatum apostolicum erigere dignaremur, referentes ad Nos, praedictam missionem tum numero christianorum ac presbyterorum, tum religionis incremento, eo devenisse, ut summopere congruum esse videatur, ipsam a Pastore qui charactere episcopali sit insignitus gubernari; Nos, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis, cum venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus negotiis Prop. Fidei praepositis, votis hisce annuendum propensa voluntate existimavimus. Quare, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, Praefecturam apostolicam de Basuto–Land, in Africa australi, in Vicariatum apostolicum erigimus atque constituimus, cui Basuto–Landensi nomen facimus, et quem eadem confinia retinere volumus, quibus Praefectura continebatur. Decernentes, praesentes litteras firmas, validas et efficaces exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos spectat et spectare poterit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque, speciali licet atque individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris, die XVIII Februarii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL, *a secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD CAROLUM KORZ PRAESIDEM, ET AD SUPREMUM CONSILIUM CONSOCIATIONIS CATHOLICORUM TEUTONUM « CENTRAL VEREIN » IN FOEDERATIS AMERICAE CIVITATIBUS.

Dilecti filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Consociationem vestram in tuendis communibus religionis vitaeque rationibus studere primum omnium, ut Vicario Iesu Christi sit coniunctissima, facile intelleximus, anno superiore, quum delectam sodalium manum, qui ad Nos, universorum nomine, gratulatum venerant, coram allocuti sumus. Id ipsum agnoscimus nunc ex eis litteris, quas dilectus filius Fridericus Hoenighausen, e decuria consociationi moderandae, curavit ad Nos perferendas : quibus, allato conventus Brooklyniensis exemplo, certiores Nos facitis de iis, quae in omnibus vestris conventibus haud ita pridem, per solemnia iubilaei Nostri, consulta sunt. Equidem istas vel gratulationes, pietatis atque studii plenas, vel pollicitationes summi erga Nos obsequii et fidei libenti gratoque accipimus animo; vobisque, quod Nobis, hac mole molestiarum afflictis, ita studetis esse solatio, gratias et agimus et habemus. Simul autem, ut constanter in ista voluntate permanere, atque, uti instituistis, christianae officia vitae servare possitis, divinam vobis opem magnaeque Dei Matris patrocinium imploramus. Ipsa enim adiuvante, quae sapientiae sedes est et interemptrix haeresum, vobis licebit, cum in omnibus rebus digne retinere professionem catholicam, tum praesertim sobolem ab illecebris errorum et corruptelis, quibus circumfusa est, praestare immunem, atque adeo sancte recteque educere. Auspicem vero divinorum munerum, ac testem paternae benevolentiae Nostrae, vobis, dilecti filii, consociatisque universis et singulis apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VI Martii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

II

AD R. P. IOANNEM BAPTISTAM FERRERES, S. I., DE EDITIS P. GURY OPERIBUS, EXPOLITIS ET AUCTIS.

Dilecte filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Accepimus a dilecto filio Eugenio Subirana, qui typis ediderat, duplex opus Petri Gury, tuis expolitum atque auctum curis, *Compendium theologiae moralis* et *Casus conscientiae;* pro quo quidem munere, quum cupimus ut ei Nostris verbis gratias agas, tum tibi de fructu doctrinae tuae gratulamur. Videmus enim, te laudibus peritorum ornari, quod auctoris, merito celebrati, libros eo melius accommodaveris ad haec tempora in usum vel disciplinae vel sacri ministerii. Etsi autem certis in rebus proprie commodum spectasti sacerdotum ex Hispania et America latina, ceterum tamen videris omnium, qui rite criminum confessiones excipiunt, utilitati servisse: idque maxime, novarum accessione quaestionum, in quibus saepe poenitentiae administri haerere solent. Quare, et de confecto opere te amamus, et optimis cleri studiis prodesse scribendo pergas hortamur. Auspicem vero divinorum munerum, ac testem benevolentiae Nostrae, tibi, dilecte fili, itemque pontificio officinatori librario, quem memoravimus, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VII Martii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

III

AD MODERATORES, DOCTORES DECURIALES ET ALUMNOS CATHOLICAE STUDIORUM UNIVERSITATIS INSULENSIS.

Dilecti filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Ex litteris vestris itemque e sermone clarissimi viri, qui nuper istam Universitatem studiorum regendam suscepit, ea cognovimus, quae numquam Nobis dubia fuerunt, et quam pie coleretis Vicarium Iesu Christi, et quam religiose, ad eius praescripta, catholicae fidei integritatem tueremini, et quantae haberetis curae vos, magistri, praelucere omnibus, non solum institutione doctrinae, sed etiam exemplo vitae; vos, alumni, disciplinis praeceptisque optimis conformari in spem Ecclesiae, patriae et civitatis. Haec, inquimus, certissima Nobis erant; sed tamen denuo a vobis testata, praesertim cum tanta amoris et obsequii significatione, Nos valde delectarunt. Aeque enim

ac Decessores Nostri, Nos istam christianae sapientiae nobilissimam sedem diligimus magnique facimus: quae quidem eo magis cordi debet esse bonis omnibus, quo magis in invidia atque odio est improborum. Quoniam igitur eam isti appellare solent *arcem rei catholicae in superiore Gallia* — id quod facere per ludibrium videri volunt, quamquam honestissima appellatione ipsam vere afficiunt — tamen non obscure indicant, destinatam sibi maxime esse ad impugnandum. Vos vero, cum dabitis operam, ut tali semper nomine sit digna, tum hanc arcem defendere pro viribus perseverabitis. Numquam deerit vobis singularis gratia et providentia Episcoporum; nec desinent suis vos opibus adiuvare cives catholici: quibus institutum vestrum, utpote peropportunum communi saluti, commendatissimum esse oportet. Nos, quin praecipuam quandam de vestris rebus curam, sicut egimus, acturi simus, ne dubitetis. Auspicem interea divinorum munerum, ac testem paternae benevolentiae Nostrae, vobis, dilecti filii, universis et singulis apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VII Martii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

IV

AD R. P. RAYMUNDUM VELASQUEZ RECTOREM, ET DOCTORES DECURIALES UNIVERSITATIS STUDIORUM MANILANAE A S. THOMA.

Dilecti filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Magnopere ea Nobis placuerunt, quae, vertente anno sacerdotii Nostri quinquagesimo, communiter scripseratis ad Nos, gratulandi causâ: siquidem eam significationem dedistis vestrae in Nos pietatis atque animi, ut facile agnoverimus filios addictissimos, eosque peculiari quadam coniunctione Nobis devinctos. Non minus autem grate accepimus, istud doctrinarum domicilium, quod quidem in Nostra praesertim tutela fideque est, frequentia alumnorum et amplitudine nominis florere. Id quod deberi scimus cum providentiae instantiaeque sodalium Dominicianorum, qui ad optimum sui athenaei statum nihil faciunt reliqui, tum navitati studioque praesidum ac doctorum, qui pro sua quisque facultate universis recte constituendis disciplinis omnem dare operam consueverunt. Itaque meritam utrisque tribuimus laudem, habemus gratiam; quippe sedulo id negotii administratis, quo nihil magis Ecclesiae et civitatis refert. Quamquam vero de vestra officii constantia nullum est dubium, sinite hortemur vos, ut sanctum et solemne semper habeatis, et dicto audientes esse huic Apostolicae Sedi,

et ducem philosophandi de divinisque rebus disputandi sequi Thomam. Ita in hac agitatione studiorum numquam a christianae veritatis regula aberrabitis; quod non paucis hodie contingit, dum suo ipsorum iudicio aut suspectae certorum hominum auctoritati plus aequo indulgent. Restat, ut quotquot istic digni sunt professione catholica, operam industriamque vestram omni ope iuvent, et quod in primis optamus, patresfamilias suam sobolem, ne institutionis, quae afflatu religionis caret, subeat pericula, vobis tradere in disciplinam habeant curae. Auspicem divinorum munerum, ac testem paternae benevolentiae Nostrae, vobis vestrisque alumnis, dilecti filii, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VII Martii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

V

AD R. P. D. IACOBUM POLETTO, PROTONOTARIUM APOSTOLICUM DECURIALEM, DE OPERE CUI TITULUS « LA S. SCRITTURA NELLE OPERE E NEL PENSIERO DI DANTE ALIGHIERI ».

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Libenter nos quidem dedimus, quod rogabas, ut quum scribendo exsequutus esses, quid de sacris Litteris Alighierius sensisset scriptumque reliquisset, tibi per Nos liceret, eum librum in lucem, Nobis dedicatum, proferre. Nec vero officium solum probavimus pietatemque in Nos tuam: nam probe quum sciremus quo esses ingenio, eruditione, studio religionis, et quam alte, diuturno usu ac disciplina, Poetam totum haberes cognitum, omnino nullum erat dubium, quin tam gravi in argumento id operis confecisses, quod cum honori tibi, tum bonis omnibus voluptati foret. Opinionem non sane fefellit exitus. Siquidem, ex quo is tuus liber est in manibus, optima de ipso iudicia existimatores docti et intelligentes iam fecerunt; quibus iure videtur commendabilis, quod Alighierii, in hoc ipso genere, incorruptam christianae professionis laudem nervose copioseque confirmet. Quamquam enim Scripturae sanctae auctoritas iis fundamentis constituta est, ut humanis adminiculis non indigeat, gaudemus tamen in ipsa tuenda Nobis talem etiam virum suffragari. Id te videmus pulchre ostendisse, nonnullos refellentem, qui ad imponendum imperitis, eo auctore, quemadmodum nostratibus Ecclesiae adversariis usitatum est, abutuntur. Ita et veritatis egisti causam, et Dantis memoriam ab iniuria vindicasti: qui si quapiam in re aliquid humanitus offendit, eundem tamen nominis catholici certissimum

decus et ornamentum esse, nemo sanus inficiabitur. Auspicem autem divinorum munerum, ac testem paternae benevolentiae Nostrae, tibi, dilecte fili, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VIII Martii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

S. CONGREGATIO S. OFFICII

I

DECRETUM

QUO SACERDOS ROMULUS MURRI NOMINATIM AC PERSONALITER EXCOMMUNICATUR, ET DECLARATUR VITANDUS.

Sacerdotem Romulum Murri e Firmana dioecesi, erronea ac seditiosa in Ecclesia Dei scripto et verbo disseminantem, ecclesiastica auctoritas, paternis monitis et medicinalibus etiam poenis, ad saniores sensus iterum iterumque revocare non omisit. Ipse vero, nihili haec omnia pendens atque in censuris temerarie insordescens, pervicacis rebellionis exemplum seipsum fidelibus praebere non destitit. Quare, ne ex longiori mora scandala inter ipsos fideles invalescant, suprema haec sacra Congregatio sancti Officii, de expresso Ssmi D. N. Pii Papae X mandato, in praefatum sacerdotem Romulum Murri, novissimae peremptoriae canonicae monitioni obfirmata contumacia refragantem, sententiam maioris excommunicationis nominatim ac personaliter pronunciat, eumque omnibus plecti poenis publice excommunicatorum, ac proinde vitandum esse, atque ab omnibus vitari debere, solemniter declarat.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 22 Martii 1909.

L. ✠ S. Aloisius Castellano, *Notarius.*

II

DE BENEDICENDIS PUERI IESU NUMISMATIBUS, IISQUE INDULGENTIIS DITANDIS.

Die 18 Martii 1909

Ssmus D. N. D. Pius div. prov. PP. X, in audientia R. P. D. Adsessori sancti Officii impertita, sacerdotibus universis, tum saecularibus tum

regularibus, rite facultate pollentibus benedicendi coronas, rosaria, cruces, crucifixos, parvas statuas ac sacra numismata eisque adplicandi indulgentias apostolicas nuncupatas, potestatem quoque fecit adnectendi sacris numismatibus, quae imaginem infantis D. N. Iesu Christi praeseferunt, etiam indulgentiam quinquaginta dierum, defunctis quoque adplicabilem, toties a christifidelibus lucrandam, quoties ipsi, corde saltem contrito ac devote aliquod ex huiusmodi numismatibus deosculantes, invocationem *Sancte puer Iesu, benedic nos* recitaverint; nec non plenariam indulgentiam ab iis acquirendam, qui unum ex memoratis numismatibus in mortis articulo deosculati fuerint, simulque, confessi ac sacra communione refecti vel saltem contriti, sanctissimum Iesu nomen ore, si potuerint, sin minus corde, devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium de manu Domini patienter susceperint. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S. A. Can. Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

III

CONCEDITUR INDULGENTIA ANULUM CARDINALIUM ET EPISCOPORUM DEOSCULANTIBUS.

Die 18 Martii 1909

Ssmus D. N. D. Pius div. prov. PP. X, in audientia R. P. D. Adsessori sancti Officii impertita, universis christifidelibus, corde saltem contrito ac devote, anulum EE. PP. Cardinalium vel RR. PP. Archiepiscoporum et Episcoporum deosculantibus, indulgentiam quinquaginta dierum, defunctis quoque adplicabilem, benigne concessit. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S. A. Can. Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PLOCEN.

DISMEMBRATIONIS

PAGI « KLONKOV » ET « WYZEGA » SEPARANTUR A DIOECESI AUGUSTOVIENSI, ET DIOECESI PLOCENSI ATTRIBUUNTUR.

Incolae pagorum *Klonkov* et *Wyzega*, intra limites paroeciae *Turosl*, dioecesis Augustoviensis seu Sejnensis, ob magnam a sua ecclesia parochiali distantiam, saepius enixis precibus efflagitarunt ut ad ecclesiam filialem in pago *Zalas* parochiae *Lyse*, dioecesis Plocensis, aggregarentur. Iustae petitionis causae ex legitimo processu firmatae sunt, simulque accessit tum utriusque Ordinarii tum parochi Turoslensis consensus. Quare Ssmus D. N. Pius PP. X, maiori animarum bono semper intentus, oblatis votis obsecundare dignatus est. Itaque Sanctitatis Suae iussa exsequens sacra Congregatio Consistorialis, per praesens decretum, suppleto, quatenus opus sit, quorumcumque in hac re interesse habentium vel habere praesumentium consensu, pagos *Klonkov* et *Wyzega*, cum omnibus et singulis in eis exsistentibus et commorantibus, a territorio paroeciae *Turosl*, dioecesis Augustoviensis seu Sejnensis, separat et avellit, eosque pariter ut supra territorio ecclesiae filialis in pago *Zalas* paroeciae *Lyse*, dioecesis Plocensis, aggregat et addicit; simulque praecipit ut documenta omnia dictos pagos eorumque incolas respicientia a cancellaria dioecesis Augostoviensis seu Sejnensis extrahantur, et debita forma cancellariae dioecesis Plocensis tradantur, in ea in posterum servanda. Ad praemissa vero exsequenda deputatur R. P. D. Episcopus Plocensis cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quamcumque aliam personam in ecclesiastica dignitate constitutam, et cum onere intra tres menses ad sacram hanc Congregationem Consistorialem mittendi exemplar, authentica forma exaratum, exsecutionis peractae. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 15 Martii 1909.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

II

VALENTIN. IN HISPANIA

ERECTIONIS IN COLLEGIATAM

PAROECIALIS ECCLESIA S. MARIAE IN CAELUM ASSUMPTAE IN CIVITATE « SETABIS » SEU « JATIBA » AD COLLEGIATAE DIGNITATEM EVEHITUR.

Ecclesiae S. Mariae in caelum assumptae in civitate *Setabis*, archidioecesis Valentinae, parochus R. D. Ioseph Pla preces ad Apostolicam Sedem iterato detulit, ut eadem ecclesia ad collegiatae honorem et dignitatem eveheretur.

Civitas siquidem, *Setabis* olim vulgo nuncupata, nunc vero *Jatiba*, uti suis litteris retulit orator, antiquis Ecclesiae temporibus, episcopali sede decorata fuit, sicuti ex actis praesertim colligitur conciliorum, quae tunc temporis Toleti habita sunt, in quibus de Setabitanis Episcopis persaepe occurrit mentio iidemque inter Toletanae ipsius archidioecesis suffraganeos recensentur.

Haud tamen diu Setabitana ecclesia cathedralis mansit. Nam, cum saeculo septimo Mauri Hispanias invasissent, atque sacra omnia dispersissent, Setabitana quoque dioecesis eversa est. At excusso, sub initio saeculi decimitertii, armis piissimi Iacobi I, Aragoniae regis, Maurorum iugo, atque christiano cultu restituto, Setabitana etiam ecclesia refloruit. Exinde enim ipsa uti collegiata insignis in documentis designatur, qua quidem dignitate anno millesimo quadringentesimo tertiodecimo auctam fuisse traditur. Deinceps Summi Pontifices Callixtus III atque Alexander VI, qui regenerationis lavacro abluti in eadem ecclesia fuerant, atque inter eius etiam canonicos adlecti, non paucis ipsam beneficiis et privilegiis cumularunt.

Quamvis autem in conventione, Apostolicam Sedem inter atque catholicam Maiestatem anno MDCCCLI inita, ecclesia Setabitana, sublato eius Capitulo, uti paroecialis tantum fuerit constituta, haud tamen parochus aliique presbyteri eiusdem servitio addicti horas canonicas in ea recitare ac Sacra omnia uti antea facere destiterunt. Ex quo etiam factum est ut ecclesia eadem sufficientibus etiam in praesens sit instructa reditibus, atque insuper praeter parochum ad viginti numerentur sacerdotes, qui eius clero sunt adscripti. Templum autem, quod ipsum esse fanum asseritur a Mauris olim exstructum, magnificentissime est exornatum, et amplitudine praestat. Sex insuper ecclesiae aedi sacrae Setabitanae uti matri

subduntur, ad quas certis diebus anni festis parochus una cum clero accedere solet, ut Sacra in ipsis peragat.

Cum preces parochi Setabitani, R. P. D. Victorianus Guisasola et Menendez, Valentinus Archiepiscopus, enixe commendaverit, Ssm̃us Dn̄us noster Pius PP. X illas benigne excipiendas esse censuit.

Quod igitur bonum, faustum felixque sit, Dei gloriae, religionis incremento benevertat, atque cleri populique Setabitani pietas erga Deiparam Virginem magis ac magis foveatur, Beatitudo Sua, suppleto, quatenus opus sit, quorumcumque in hac re interesse habentium vel habere praesumentium consensu, atque:

I. Exstincto prius et suppresso, de apostolicae potestatis plenitudine, collativo titulo paroecialis ecclesiae, honori sanctae Mariae virginis in caelum assumptae, in civitate Setabitana intra archidioecesis Valentinae limites, sacrae, alteriusve cuiusque beneficii, si quod in praesens erectum in ipsa inveniatur, ecclesiam eandem, parochialem, uti antea, exstituram, ad collegiatae ecclesiae honorem et dignitatem, sub eodem titulo et invocatione, cum Capitulo, stallo, choro, mensa capitulari, sigillo aliisque signis, privilegiis, concessionibus, exemptionibus, praeeminentiis et gratiis, quibus ceterae collegiatae ecclesiae in Hispania exsistentes, iure, usu et consuetudine fruuntur et gaudent, iis tantum exceptis privilegiis, quae aut particulari ex indulto aut oneroso titulo fuerint acquisita, apostolica auctoritate evehit atque extollit, eidemque reditus omnes et bona in dotem constituit, quibus actu ipsa fruitur, aliaque omnia, quae pia fidelium liberalitas in hunc finem in posterum conferet.

II. In eâdem paroeciali ecclesia, ad collegiatae honorem ut supra erecta, Sanctitas Sua unam abbatialem praebendam cum animarum cura, per concursum, secundum sacrosanctae Tridentinae synodi decreta, conferendam, quae prima et unica erit Capituli collegialis dignitas, ita ut qui eam obtineat tam in choro et capitulo, quam in publicis supplicationibus aliisque sacris functionibus praesit et praeeminentiam habeat, nullo tamen praeter titulum, abbatiali alio insigni aut privilegio gaudeat, nullâque fruatur iurisdictione, itemque decem alias canonicales praebendas decemque beneficiales erigit atque constituit.

III. Animarum proinde curam in civitate Setabitana canonicus abbas in posterum geret, qui et singulis diebus festis de praecepto, etiam suppressis, Sacrum pro populo faciet, et onera omnia suo muneri propria explebit. Cum autem hactenus e sacerdotibus clero ecclesiae Setabitanae adscriptis, tres, qui coadiutores dicti sunt, ad opem parocho ferendam in animarum cura exercenda fuerint deputati, statuit Sanctitas Sua, ut etiam in posterum tres ex beneficiatis, servatis de iure servandis, ad idem coa-

diutoris munus obeundum assumantur, iisdemque, hac de causa, eadem quae antea retributio adsignetur.

IV. Collegiatae ecclesiae abbati, canonicis et beneficiatis Sanctitas Sua onus imponit apud collegiatam personaliter residendi; solemnioribus diebus anni festis, vel in ecclesia ipsa Setabitana vel in filialibus ecclesiis, prouti hactenus mos fuit, Matutinum etiam cum Laudibus, ceteris vero diebus, horas tantum canonicas diurnas recitandi, itemque Sacrum pro benefactoribus faciendi: quibus vero diebus Sacrum erit solemniter celebrandum, exsecutor huius decreti infra designandus decernet.

V. Capitularium deinde congruae sustentationi onerumque ipsis incumbentium implemento Sanctitas Sua prospicere volens, exsecutori huius decreti committit, ut pro diversa beneficiorum natura, habita tamen ratione eorum, quae constituta iam sunt, ex ecclesiae bonis certos quosdam fructus, quos in exsecutionis actis, ad sacram hanc Congregationem transmittendis, accurate describet in dotem, tum pro abbatiali dignitate, tum pro canonicalibus et beneficialibus praebendis, adsignandos curet, servatis in omnibus iis, quae a sacrosancta Tridentina synodo hac super re decreta sunt. Tertia proinde saltem horum redituum pars quotidianis, uti vocantur, distributionibus erit tribuenda.

VI. Item cum necesse omnino sit, ut sacrarum aedium conservationi atque cultus expensis consulatur, praecipit Beatitudo Sua, ut ex ecclesiae reditibus certa quaedam pars, secundum necessitates occurrentes ab exsecutore computanda, detrahatur, quae hunc in finem singulis annis, si opus fuerit, impendenda erit, eamque ecclesiae fabricae atque saerario eadem Beatitudo Sua in dotem adsignat et attribuit.

VII. Collegiali Capitulo ita erecto Sanctitas Sua facultatem facit statuta et decreta condendi et edendi, sacris tamen canonibus, Tridentini praesertim concilii decretis, consona, quae eiusdem collegiatae ecclesiae regimen, bonorum ad eam pertinentium administrationem, onerum implementum, chori disciplinam atque poenarum a negligentibus vel absentibus contrahendarum impositionem respiciant, eaque condita atque edita corrigendi vel declarandi, praevia tamen Valentini Archiepiscopi pro tempore exsistentis adprobatione.

VIII. Ad divini vero cultus splendorem et collegialis Capituli decorem augendum, Sanctitas Sua clementer indulsit, ut praeter ecclesiastica insignia, consistoriali decreto, die v Iunii anno MDCCCXCIV edito, a Leone PP. f. r. XIII clero universo parochialis ecclesiae S. Mariae in caelum assumptae concessa, abbas et canonici noviter erectae collegiatae, salvis ritualibus dispositionibus, loco superpellicei, in sacris ministeriis peragendis atque intra limites Valentinae archidioecesis, rochetto uti possint,

in cuius manicis sub plagulis abbas parochus, tamquam peculiare suae dignitatis insigne, sericum textile violacei coloris adhibere poterit.

IX. Ne vero ex decreta hac paroecialis ecclesiae sub titulo sanctae Mariae virginis in caelum assumptae in collegiatam erectione ullum cuique damnum obveniat, Sanctitas Sua R. D. Iosephum Pla, eiusdem paroeciae actu parochum, in abbatem collegiatae et paroecialis ipsius ecclesiae, absque novo concursu novâque litterarum apostolicarum expeditione, cum mandato tamen fidei professionem eliciendi et iuramentum fidelitatis praestandi, eligere et constituere dignata est, atque insuper decernere, ut ad canonicatus et beneficia consistoriali hoc decreto erecta, viginti nominentur sacerdotes, qui actu Setabitanae eiusdem paroecialis ecclesiae clerum constituunt, facta tamen R. P. D. Victoriano Guisasola et Menendez, Valentino Archiepiscopo, potestate seligendi, habita ratione aut beneficii naturae aut temporis, ex quo clero Setabitano iidem sacerdotes fuerunt adscripti, quinam inter eos ad canonicatus sint promovendi aut ad beneficia. Futuris vero vacationibus, abbatialis dignitas atque canonicatus, servatis de iure servandis, ac sartis tectisque praesertim Cancellariae legibus, conferenda erunt.

X. Ad praemissa vero exsequenda Beatitudo Sua deputari voluit R. P. D. Antonium Vico, Archiepiscopum titularem Philippensem et apud Aulam Hispanicam Nuntium Apostolicum, cum facultatibus necessariis et opportunis etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quamcumque aliam personam in ecclesiastica dignitate constitutam, itemque definitive pronunciandi super quavis oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura, iniuncta eidem obligatione, intra tres menses a data praesentium computandos, ad sacram hanc Consistorialem Congregationem transmittendi exemplar, authentica forma exaratum, exsecutionis peractae, et praesens hisce de rebus edi mandavit consistoriale decretum, perinde valiturum ac si litterae apostolicae, sub plumbo vel sub anulo Piscatoris, super iisdem expeditae fuissent, et inter acta referri sacrae huius Congregationis Consistorialis.

Datum Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 16 Martii 1909.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

S. CONGREGATIO CONCILII

1

BARCINONEN.

IUBILATIONIS

CONCEDITUR PRIVILEGIUM IUBILATIONIS DECANO PRO TEMPORE COLLEGII SS. IUSTI ET PASTORIS POST CONTINUUM ET LAUDABILE SERVITIUM XL ANNORUM.

Die 27 Februarii 1909

SYNOPSIS DISPUTATIONIS. — Communitas seu Collegium presbyterorum beneficiariorum parochialis ecclesiae SS. Iusti et Pastoris, Barcinone, exposuit « beneficiatum antiquiorem, nempe decanum Collegii gaudere pri- « vilegio sibi concesso, die 15 Decembris 1633, a Rmo Dño Dionysio Mon- « serrat, Visitatore instituto a Capitulo cathedrali, sede vacante, quo, « post laudabilem residentiam viginti annorum, ei competeret indultum « iubilationis cum iure ad omnes distributiones tam fundatas quam con- « ventionales sive adventitias, tum propter exsequias tum propter actus « generales devotionis; ita ut absens consideretur uti praesens in omnibus. « Cum autem ad valorem huius privilegii necessaria videretur venia S. Sedis, « ideo humiliter quaerit, *utrum tolerari possit consuetudo immemorialis prae-* « *dicta, tum respectu distributionum fundatarum, cum respectu distributio-* « *num conventionalium* ».

Et Emus Episcopus Barcinonen., de voto rogatus, retulit: 1° non constare, utrum Capitulum cathedrale Barcinonense gauderet tunc temporis facultatibus ad id necessariis; 2° alias civitatis Communitates gaudere generatim privilegio iubilationis favore beneficiati antiquioris, concesso ab Ordinario Barcinonensi a remotissimis temporibus; ita ut in quibusdam nullus annorum numerus praefigatur, in aliquibus vero assignetur numerus 40 annorum; 3° sibi videri opportunum, concedere privilegium iubilationis in casu, supposito annorum numero residentiae huic S. C. beneviso, ita ut Decanus lucrari possit, etiam absens, distributiones chorales quae sumuntur ex acervo generali Communitatis; 4° quoad functiones exsequiales, vel in genere adventitias, adesse in praxi diversas consuetudines.

In ulterioribus precibus iidem beneficiati insistunt in observantia numquam interrupta 275 annorum, et addunt huiusmodi privilegium vergere in decorem status beneficiariorum, eosque alacriores reddere ad diligentius servitium exhibendum, et adprecantur, ut, « praevia benigna sanatione, si

« necessaria putetur, supposito numero annorum residentiae S. Sedi bene-
« viso, praedictum iubilationis privilegium favore Decani Communitatis
« corroboretur et confirmetur, saltem quoad bona fundata. Quoad fructus
« enim adventitios, decretum est die 3 Iulii 1908 a Vicario capitulari, quod
« ad eos lucrandos requiritur actualis et personalis residentia ». Et dein acceptare videntur decisionem S. C., qua excipiantur dies festi solemniores, v. g. Nativitatis D. N. I. C., Paschatis, Pentecostes, feriarum V et VI maioris hebdomadae, Titularis vel Patroni ecclesiae, B. V. M. a Monteserrato, et Corporis Christi. Hodiernus vero Decanus exponit, quod ipse duos supra triginta annos laudabiliter servierit, etc., et supplicat pro manutentione in possessione huius privilegii, saltem sua vita durante, etiam ob timorem ne secus aliqua imminutio honoris vel famae sacerdotalis ei obveniret.

His praehabitis quoad factum, animadvertendum est, quod particularis haec quaestio necessario ducit ad alteram generaliorem: *an scilicet dari possit praescriptio aut consuetudo derogans decretis concilii Tridentini.*

Itaque sententiam, quae tenet nullas esse consuetudines Tridentinis decretis contrarias, plures maximae auctoritatis doctores tradunt, quos inter Benedictus XIV (*Instit. eccl., 60, n. 7*); Pitonius (*De controv. patron., tom. 1, all. 5*); De Luca (*De iurisd., disc. 95, n. 7*). E contra fere communis videtur doctrina, quae docet cum Covarruvias (*Variar. resol., lib. 3, cap. 13, n. 4*), « quod legi vel canoni, non obstante clausola vel decreto irritante, « contraria consuetudo introduci possit; cum decretum irritans solum abro-« get consuetudinem praeexsistentem vel futuram, durantibus iisdem cir-« cumstantiis ». Huic sententiae subscribunt De Angelis (*Prael. iur. can., lib. 1, tit. 4, n. 12*) et Söll (*De praescript., part. 2, cap. 4, § 12*).

Cum igitur quaestio dirimi omnino non possit ex sola doctorum auctoritate, recurrendum est in casu ad praxim Romanorum Tribunalium et praesertim huius S. Congregationis, ex qua demonstratur, « nullum licere « violare Tridentinum decretum ex solo titulo contrariae consuetudinis », ut habet Bouix (*De princ. iur. can., part. 2, sect. 6, cap. 4, § 2, punct. 2, n. 4*).

Iamvero indultum iubilationis originem quidem repetit ex consuetudine introducta, sed vim habuit ex auctoritate Gregorii XIII, qui declaravit, illas consuetudines tolerari posse, veluti dispensando vel gratiam concedendo. Sacra vero Concilii Congregatio, menti inhaerens Summi Pontificis, gratiam illam suis limitibus circumscripsit, quorum principalis est: « dummodo, examinatis punctaturarum libris, de continuo et laudabili « quadraginta annorum servitio legitime constet ». Ex his concluditur, consuetudinem in themate sustineri non posse, quippe contraria concilio Tridentino, et non circumscripta limitibus a S. C. Concilii positis.

Haec insuper sustineri nequit etiam ex eo quod careat conditionibus necessariis ad veram consuetudinem constituendam. Nam primo introducta non videtur ab habente potestatem; quod, iuxta Rotam, *decis. 78, n. 59*, coram Ansaldo, « de essentialissimo est consuetudinis requisito ». Caret insuper alio requisito pariter essentiali, id est introducta dici nequit a maiore parte Communitatis, quia consuetudo isthaec, concedendi indultum iubilationis post viginti annorum servitium, communis non est aliis ecclesiis eiusdem vel similis constitutionis.

Ex altera parte, consuetudo favens privilegio concesso decano Communitatis SS. Iusti et Pastoris, cum integrum relinquat chorale servitium, non videretur contraria decreto concilii Tridentini, *sess. 24, cap. 12 de reform.*, et Constitutioni *Benedictus Deus* Pii IV: non enim respicit consuetudo ista omnes beneficiarios illius Communitatis, quibus scilicet concedat posse a choro abesse singulis annis ultra tres menses, sed unice antiquiorem ex iis, seu Decanum.

Nec eidem deesse videntur characteres verae consuetudinis. Nam non valet ratio deducta a decisione S. Rotae, requirente ut consuetudo introducatur ab habente potestatem; quia illa conditio vel respicit casum diversum, vel requirit bonam fidem in consuetudine introducenda, quae conditio hodie non amplius admittitur communiter a doctoribus. Quod optime iuvari videtur ex ipsius consuetudinis diuturnitate; nam haec viguit per 275 annos, et numquam interrupta dicitur, nec per tantum temporis spatium umquam fuit a tot Episcopis Barcinonensis ecclesiae reprobata, vel in dubium revocata. Proinde consuetudo huiusmodi vere immemorialis esse videtur, quae meliorem constituit titulum, et praesumere facit ipsum apostolicum privilegium.

Quod si, hisce non obstantibus, quominus admitti possit, obsit exiguus annorum servitii numerus, iidem beneficiarii videntur postulare, ut a S. Sede hoc impedimentum e medio tollatur, augendo numerum annorum servitii, aut excipiendo ab indulto nonnullos solemniores dies.

Haec quoad exemptionis privilegium. Ad eiusdem extensionem vero circa fructuum perceptionem, quod attinet, cum beneficiarii videantur recessisse a proposito primitus expresso extendendi illud ad perceptionem quorumcumque adventitiorum; satis provisum erit, si remittantur ad decisiones in *Novarien.* 2 Octobris 1677, et in *Lunen. Sarzanen.* 30 Septembris 1684, in quibus statuitur, iubilato competere perceptionem omnium distributionum et anniversariorum fixorum, et eorum in quibus non est cautum a testatoribus, ut interessentes tantum participare debeant.

Resolutio. — Emi Patres S. C. Concilii, in plenis comitiis diei 27 Februarii 1909, respondendum censuerunt: *Supplicandum SS.mo pro gratia*

iubilationis, cum solitis clausulis, favore hodierni Decani, et pro gratia ut in posterum Decani pro tempore, post continuum et laudabile servitium 40 *annorum, gaudeant privilegio iubilationis.*

Facta vero relatione in audientia diei 14 Martii 1909, Ssmus D. N. Pius PP. X gratias, iuxta votum Emorum Patrum, indulgere dignatus est.

L. ✠ S. Iulius Grazioli, *Subsecretarius.*

II

VICARIATUS AFRICAE MERIDIONALIS

PRAECEDENTIAE

IN CONVENTU VICARIORUM APOSTOLICORUM AFRICAE MERIDIONALIS PRAECEDENTIA SPECTAT AD ANTIQUIOREM IN MUNERE VICARII.

Die 27 Februarii 1909

SYNOPSIS DISCUSSIONIS. — A S. Congregatione de Propaganda Fide ad sacram Congregationem Concilii transmissae fuerunt litterae Vicariorum apostolicorum Africae meridionalis, in quibus sequens proponitur dubium: « Anno elapso benigne indulsit S. Congregatio de Propaganda, ut Prae- « sules Sud-Africani conventum inter se habere possent, eo fine ut res « tractarent concernentes bonum religionis in ista regione. Nunc vero dubi- « tatur, quisnam ex eis praeesse debeat tali conventui. Dubium ex hoc « oritur quod unus ex eis, nempe R. P. D. Rooney, licet consecratus Epi- « scopus anno 1886, nonnisi die 19 Februarii 1908, morte R. P. D. Leo- « nard, munere Vicarii apostolici Districtus occidentalis Promontorii Bonae « Spei implere incepit. Quaeritur igitur, *utrum prioratus inter Praesules « praedictos computari debeat a die ad Episcopatum evectionis, an vero a « die officii Vicarii apostolici suscepti a coadiutore cum iure, post mortem « coadiuti* ».

Super huiusmodi dubio votum unius ex apostolicarum caeremoniarum magistris exquisitum est, cuius en summa.

Episcopales conventus, quos hodie vulgo vocant *Conferenze*, locum quasi tenent synodorum provincialium, nullo tamen respectu habito ad provinciarum ecclesiasticarum limites, ac sine loci determinatione. Ubi autem datae sunt ab Apostolica Sede peculiares instructiones, is designatus est praeses et moderator earum, qui *gradu* et *antiquitate* in ecclesiastica Hierarchia praestaret. Ubi vero instructio eiusmodi non habeatur, eadem tamen videtur norma sequenda. Vicarii Apostolici episcopali titulo aucti

sunt, *gradu* proinde sunt pares: manet *antiquitas* uti distinctionis criterium. Num antiquitas *ordinis*, an vero *officii*? Ad iuris normam primus est praelationis titulus iurisdictio (Cfr. Santi–Leitner, *de maior. et obed., lib. 1, tit. 33, n. 2*). Caeremoniale Episcoporum, *lib. I, cap. 4, n. 4*, etc. aperte praecipit, in propria dioecesi, gaudere Episcopum praecedentiâ super omnes ceteros Praelatos, exceptis dumtaxat Cardinalibus, proprio Metropolitano et Nuntiis apostolicis cum facultate Legati a latere. Et S. Rituum Congregatio, ad praecedentiam statuendam inter Episcopos extra propriam dioecesim, non consecrationem sed electionem considerat (*n. 270*), et praecise decretum consistoriale super expeditione ecclesiae (*n. 734*). Sacra Congregatio EE. et RR., die 24 Aug. 1889, in sua instructione pro conventibus, ab Episcopis italicarum regionum habendis (§ 3), praescribit: « Il Prelato più « degno per grado e anzianità nella ecclesiastica Gerarchia avrà la presi- « denza nelle adunanze episcopali di ciascuna regione ». Similiter eadem S. C., die 22 Iulii 1908, in sua instructione pro episcopalibus conventibus dioecesium Austriae (§ 4), praescribit: « Episcoporum conventus, sive ple- « narios sive peculiares, convocet ac moderetur, qui inter congressuros, « gradu, antiquitate in ecclesiastica Hierarchia ceteris praeest, eique pa- « rere cuncti teneantur, in iis quae coetum spectant ». Episcopus mere titularis non habet votum decisivum in synodo provinciali, neque supra ceteros gaudet praecedentia, licet ante consecrationem acceperit, nec considerari potest ut Episcopus exemptus, quemadmodum declaravit S. Congregatio Concilii in una *Aquen.* die 25 Augusti 1850. Potest in confirmationem afferri optio, quae datur inter Patres Cardinales: Diaconus Cardinalis, videlicet, optans ordinem presbyteralem, praecedit ceteros presbyteros Cardinales post se creatos, quia non ordo, sed dignitas consideratur. Neque desunt exempla, quae praxim in casibus peculiaribus indicent: ita, v. gr., in synodo regionis cuiusdam in Sinis, anno 1880, praefuit Ioannes Timoleon Raimondi, Episcopus anno 1874 electus, Vicarius apostolicus; dum Thomas Gentili, Episcopus anno 1868 electus, coadiutor alterius Vicarii apostolici absentis, ab eodemque delegatus, postremum tenuit locum.

Prior igitur titulus praelationis est antiquitas iurisdictionis, et non ordinis; unde, in casu, nihil haesitandum: ius favere dicendum est Vicario apostolico antiquiori. — Coadunantur praeterea hi, non tamquam Episcopi, sed tamquam Vicarii; ceterum et in provincialibus synodis praelationis titulus est iurisdictio. Quaedam exceptio in casibus particularibus nil officit; neque obstat, Vicarios iurisdictionem exercere alterius nomine, hi enim a supremo Principe illam accipiunt, quae officio inhaeret, et in iure continetur: superior est praeterea iurisdictioni Vicariorum generalium, qui cuilibet dioecesanae dignitati praecedunt.

DECISIO. — Et Emi Patres S. C. Concilii, in generali conventu diei 27 Februarii 1909, responderunt: *Praecedentiam in casu spectare ad Praesulem, qui antiquior est in munere Vicarii apostolici.*

Facta vero relatione in audientia diei 14 Martii 1909, Ssmus resolutionem Emorum Patrum approbare dignatus est.

L. ✠ S. Iulius Grazioli, *Subsecretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I

DECRETUM

QUO INSTITUITUR COMMISSIO OECONOMICA PRO SOLEMNI CANONIZATIONE BEATORUM IOSEPHI ORIOL ET CLEMENTIS HOFBAUER.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, summopere cupiens ut canonizationis proxime adventurae solemnia cum omni decore celebrentur, in audientia habita, subsignata die, a subscripto sacrae Rituum Congregationis Secretario, constituere dignatus est Commissionem, quae, speciali munere praestituto, oeconomica appellatur; eamque constare voluit ex infrascripto Cardinali sacrae Rituum Congregationi Praefecto, tamquam Praeside, et Rmis Dnis Protonotario apostolico, Promotore sanctae Fidei, Praefecto apostolicis caeremoniis, Assessore ac Subpromotore, Substituto, ac subscripto Secretario, necnon Praelato qui causarum Postulatoribus est praepositus. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 10 Februarii 1909.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

II

CONGREGATIONIS SANCTISSIMI REDEMPTORIS PROVINCIAE HOLLANDICAE

SPECIALIS INDULGETUR MODUS PURIFICANDAE PYXIDIS IN LEPROSORUM HOSPITIIS.

Mathias Raus, congregationis SS. Redemptoris superior generalis, SS. Rituum Congregationi ea quae sequuntur humillime exposuit, nimirum:

In Vicariatu apostolico Surinamensi, quem S. Sedes provinciae nostrae Hollandicae commisit, duo exsistunt leprosorum hospitia, quibus sacerdotes nostri curam spiritualem impendunt: quo in caritatis exercitio, iam

quatuor ex patribus lepram ipsi contraxerunt, et mortui sunt. Quum igitur tantum sit contagionis periculum, quod et medici agnoscunt, opportunum esse videtur, ut etiam in purificanda sacra pyxide maximae adhibeantur cautelae. Hactenus patres nostri, servatis Rubricis, purificationem illam perfecerunt, sumptis minutis particulis, quae forte remanserant. In his vero facile est, ut reperiantur fragmenta, quae labia et salivam leprosorum tetigerint. Haec quum ita sint, idem orator Sanctitati Vestrae supplicat, ut sacerdotes nostri, tum in praedictis, tum in aliis forte erigendis leprosorum hospitiis, abstinere possint a sumenda sacrae pyxidis purificatione: quae reposita per octo aut quindecim dies in tabernaculo, dein in sacrarium infundatur.

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisito voto Commissionis liturgicae, reque accurate perpensa, ita rescribendum censuit: Paretur super altari vasculum cum aqua et stuppa seu gossypio, in quod vasculum purificatio pyxidis modo solito peragenda, immittatur, eaque quamprimum fieri poterit, in sacrarium iniiciatur.

Atque ita rescripsit ac indulsit, die 19 Februarii 1909.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S. † D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

III

ATREBATEN.

INDULGETUR BREVIS QUORUNDAM ALTARIUM FIXORUM RECONCILIATIO, QUORUM MENSA CUM SEPULCRO RELIQUIARUM PERMANSIT.

Rm̃us Dn̄us Alfridus Williez, Episcopus Atrebaten., sacrorum Rituum Congregationi reverenter exposuit, in sua dioecesi nonnulla haberi altaria fixa, quae pristinam consecrationem amiserunt, quia tabula separata fuit a basi. Sed quum in casu non fuerit apertum sepulcrum reliquiarum, idcirco idem Rm̃us Episcopus orator postulavit, utrum sufficiat sancto chrismate inungere coniunctiones mensae cum basi in quatuor angulis, recitatis duabus orationibus *Maiestatem tuam* et *Supplices te deprecamur*, iuxta Pontificale romanum?

Et sacra Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisita Commissionis liturgicae sententia, reque sedulo expensa, rescribendum censuit: Affirmative, de speciali gratia, ad mentem decreti n. 3829 *Gnesnen.*, 8 Iunii 1894, ad I.

Atque ita rescripsit et indulsit, die 22 Martii 1909.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S. † D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

IV

URBIS ET ORBIS

ADPROBANTUR LITANIAE IN HONOREM S. IOSEPH SPONSI B. MARIAE V., EISQUE ADNECTITUR INDULGENTIA.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, inclytum patriarcham S. Ioseph, divini Redemptoris patrem putativum, Deiparae virginis sponsum purissimum, et catholicae Ecclesiae potentem apud Deum patronum, cuius glorioso nomine a nativitate decoratur, peculiari atque constanti religione ac pietate complectitur. Hinc supplicibus enixisque votis et precibus plurium sacrorum Ecclesiae Antistitum et Praepositorum ordinum religiosorum, praeeunte Abbate generali Cisterciensium reformatorum, libenter obsecundans, suorum Decessorum fel. rec. Pii IX et Leonis XIII exempla, acta et decreta de cultu ipsius S. Ioseph edita, toto animo ac voluntate per hoc novum decretum prosequi statuit. Eapropter, quo omnes et singuli christifideles, cuiusvis sexus, status et conditionis, cum filiali ac religioso affectu ac firma solidaque spe eximias Nazarenae Familiae nutritii et custodis virtutes frequenter recolant ac studiose imitentur, validamque opem, praesenti tempore, humanae familiae ac societati congruentem, iteratis invocationibus ferventer implorent, Litanias in honorem S. Ioseph, sacrorum Rituum Congregationis examini ac iudicio subiectas, atque ab ipsa dignas adprobatione recognitas, de eiusdem sacrae Congregationis consulto, ac referente infrascripto Cardinali Praefecto et Ponente, apostolica sua auctoritate adprobavit; easque in vulgus edi, atque in libris liturgicis, post alias Litanias iam adprobatas, inseri ita indulsit, ut in universa Ecclesia, tum private tum publice, recitari et decantari valeant. Insuper eadem Sanctitas Sua omnibus et singulis christifidelibus has Litanias in honorem sancti patriarchae Ioseph persolventibus, tercentum dierum indulgentiam, semel in die lucrandam, et animabus in expiatorio carcere detentis etiam applicabilem, benigne concessit. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 18 Martii 1909.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

LITANIAE DE S. IOSEPH

Kyrie, eleison.	
Christe, eleison.	
Kyrie, eleison.	
Christe, audi nos.	
Christe, exaudi nos.	
Pater de coelis, Deus,	miserere nobis.
Fili, Redemptor mundi, Deus,	»
Spiritus sancte, Deus,	»
Sancta Trinitas, unus Deus,	»
Sancta Maria,	ora pro nobis.
Sancte Ioseph,	ora pro nobis.
Proles David inclyta,	»
Lumen Patriarcharum,	»
Dei Genitricis sponse,	»
Custos pudice Virginis,	»
Filii Dei nutritie,	»
Christi defensor sedule,	»
Almae Familiae praeses,	»
Ioseph iustissime,	»
Ioseph castissime,	»
Ioseph prudentissime,	»
Ioseph fortissime,	»
Ioseph obedientissime,	»
Ioseph fidelissime,	»
Speculum patientiae,	»
Amator paupertatis,	»
Exemplar opificum,	»
Domesticae vitae decus,	»
Custos virginum,	»
Familiarum columen,	»
Solatium miserorum,	»
Spes aegrotantium,	»
Patrone morientium,	»
Terror daemonum,	»
Protector sanctae Ecclesiae,	»
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,	parce nobis, Domine
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,	exaudi nos, Domine.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,	miserere nobis.

℣. Constituit eum dominum domus suae.

℟. Et principem omnis possessionis suae.

OREMUS

Deus, qui ineffabili providentia beatum Ioseph sanctissimae Genitricis tuae sponsum eligere dignatus es: praesta, quaesumus; ut quem protectorem veneramur in terris, intercessorem habere mereamur in coelis: Qui vivis et regnas in saecula saeculorum. Amen.

V

PINNEN.

DECRETUM REASSUMPTIONIS CAUSAE CANONIZATIONIS B. GABRIELIS A VIRGINE DOLOROSA, CLERICI PROFESSI E CONGR. CLERIC. REG. EXCALC. A CHRISTI PASSIONE.

Vertente anno millesimo nongentesimo octavo, per litteras apostolicas, in forma Brevis, sanctissimi Domini nostri Pii Papae X in beatorum coelitum albo relatus est ven. Gabriel a Virgine Perdolente, clericus professus e congregatione Passionis Domini; simulque in patriarchali basilica vaticana eiusdem beatificationis caeremonia solemni ritu celebrata. Ex eo tempore, quum, per indultam atque adhibitam ipsi Beato venerationem, etiam christifidelium pietas cum fiducia in beatum Gabrielem excitata sit, praesertim per triduanas solemnitates in eius honorem pluribus in locis atque dioecesibus, de speciali privilegio institutas, clementissimus Deus, semper mirabilis in Sanctis suis, ita exoratus, thesauros misericordiae suae aperuisse atque prodigia patrasse asseritur, non minus ad ipsorum fidelium religionem ac spem remunerandam, quam ad sui dilecti servi gloriam in terris promovendam ac propagandam. Hinc, instante Rmo P. Germano a sancto Stanislao, praefatae congregationis Postulatore generali, attentisque obsequentissimis litteris postulatoriis quorumdam Rmorum Archiepiscoporum atque Episcoporum, praecipue dioecesium in quibus supradicta prodigia ad intercessionem novensilis Beati divinitus obtigisse feruntur, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Iosephus Calasanctius Vives y Tuto, loco et vice Emi et Rmi Dni Cardinalis Dominici Ferrata huius causae Ponentis seu Relatoris, in ordinariis sacrorum Rituum Congregationis comitiis, subsignata die, ad Vaticanum coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: « An sit signanda Commissio reassumptionis causae « in casu et ad effectum de quo agitur? ». Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Cardinalis Ponentis, audito etiam R. P. D. Alexandro Verde sanctae Fidei Promotore,

re sedulo expensa, respondendum censuerunt: « Affirmative, seu Com- « missionem reassumptionis causae esse signandam, si Sanctissimo pla- « cuerit ». Die 9 Martii 1909.

Quibus omnibus sanctissimo Domino nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationis Praefectum relatis, Sanctitas Sua sententiam sacrae ipsius Congregationis ratam habens, propria manu signare dignata est Commissionem reassumptionis causae canonizationis praefati beati Gabrielis a Virgine Dolorosa, clerici professi e congregatione Clericorum regularium excalceatorum a Christi Passione, die 18, eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S. † D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

VI

DECRETUM seu INSTRUCTIONES

DE CANTIBUS CONCINNANDIS EDENDISQUE AD OFFICIA PROPRIA ALICUIUS ECCLESIAE VEL INSTITUTI.

Sacra Rituum Congregatio necessarium atque opportunum iudicavit, quasdam instructiones seu leges circa cantus concinnandos atque edendos, Officia propria alicuius ecclesiae vel instituti respicientes, statuere ac evulgare. Quae quidem instructiones seu leges, in audientia diei 24 vertentis mensis martii a sanctissimo Domino nostro Pio Papa X approbatae ac sancitae, sunt quae sequuntur:

1° Praeter cantus, qui in editione vaticana habentur, alii exstant non pauci, qui, quum et ipsi ad usum liturgicum, licet peculiaris tantum loci, pertineant, propterea omnino debent (decr. 11 Aug. 1905, V, VI) ad formam gregorianam concinnari, aut certe reduci, ut inde possint sacrorum Rituum Congregationis approbatione muniri.

2° Istiusmodi cantus, quamvis non universam spectent Ecclesiam, nihilominus in potestatem cedunt Sedis Apostolicae, quae eos approbando facit suos, ac pleno prorsus iure potitur de forma usuque eorum admittendis, tollendis, limitandis et ita quidem moderandis, ut cantus etiam proprii singularum ecclesiarum cum typicis et inter se concordent.

3° Nec tamen ista suprema Sedis Apostolicae potestas super liturgicas cantilenas impedit, quominus firma maneant possessoribus consueta proprietatis iura, scilicet:

a) Ordinario, super ecclesiae suae Proprium, sumptum quidem universe; minime vero in partes, nisi omnino speciales;

b) auctori vel editori primo, si agatur de melodiis vel de aliquo Proprio cuipiam ecclesiae non reservatis, ut esset, v. g. *Kyrie* in Ordinario Missae extra editionem typicam approbatum, aut Proprium regionale; quae tamen, decennio elapso, publici iuris fiant, salvo semper Sedis Apostolicae dominio.

4° Praedictorum autem iurium usus sic temperetur, ut nullus Ordinarius, auctor vel editor, obstare queat, quominus alii, si conditiones infra notatas impleant, aliquem cantum proprium, suo verborum contextu, ut par est, instructum, typis pariter evulgent.

5° Quivis editor, cantus huiusmodi typis mandare cupiens, ad id admittatur a legitimo possessore, dummodo huic fidem faciat: *a*) de sufficienti ad rem perficiendam facultate et peritia: *b*) de praestanda eidem possessori debita remuneratione, cuius scilicet pretium excedere nequeant duplum expensae ad primam confectionem requisitae.

6° De moderatoribus supremis alicuius religiosi instituti idem valeat quod supra de Ordinariis sancitum est, peculiaribus tamen servatis privilegiis a Sancta Sede antehac concessis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 24 Martii 1909.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

ALEXANDRINA

IURIS PATRONATUS

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno sexto, RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli Ponens, Seraphinus Many et Franciscus Heiner, Auditores de turno, in causa Alexandrina–Iurispatronatus *inter baronem Alexandrum Guidobono–Cavalchini–Garofoli actorem, repraesentatum per legitimum procuratorem Angelum d'Alessandri advocatum, et Curiam dioecesanam Alexandrinam conventam, repraesentatam per legitimum procuratorem Vincentium Sacconi advocatum, die* 15 *Martii* 1909 *sequentem definitivam tulerunt sententiam.*

Super archipresbyteratu, quae secunda dignitas exsistit in maiori ecclesia Alexandrina cum adnexa cura animarum, Leo X P. M. per Bullam *Sincerae devotionis*, 15 Augusti 1518, Ioanni Luchino de Arnutiis tunc

archipresbytero praedictae maioris ecclesiae iuspatronatus concessit his verbis: « Tibi (Ioanni Luchino) postquam fructus, reditus et proventus « praedictos... ad tertiam partem illorum de bonis tuis, etiam immobilibus « auxeris, et ex genitore tuo per lineam masculinam descendentibus, et « ipsa linea deficiente aliis ex familia, seu agnatione de Arnutiis..., aucto- « ritate apostolica, tenore praesentium, perpetuo reservamus, concedimus « et assignamus, decernentes ius patronatus et praesentandi huiusmodi, « non iuris fictione, seu privilegio, sed vere laicorum tantum, etiam Princi- « pum, et ex fundatione et dotatione competere ». Post apostolicam hanc concessionem Arnutiorum familia iuspatronatus exercuit usque ad annum 1813, quo exaruit linea agnatitia de Arnutiis per mortem cuiusdam Iordani, qui duas filias reliquit, Gabrielam scilicet, nuptam Marchioni Hannibali Fansone de Clavesana, atque Angelicam, matrimonio iunctam baroni Alexandro Guidobono-Cavalchini-Garofoli. Et cum anno 1837 archipresbyteratus vacaverit, Gabriela primogenita Iordani et exinde eius descendentes masculi iuspatronatus continuo experti sunt. Cunctis tandem masculis defectis ex Gabriela an. 1898, superfuit linea masculorum descendentium ex sorore Angelica, in persona baronis Alexandri Cavalchini-Garofoli. Hic certior factus, Alexandrinum Antistitem, vigore facultatum a Summo Pontifice vivae vocis oraculo obtentarum, per decretum, archipresbyteralem dignitatem separasse a praebenda cum adnexa cura animarum, promovendo archipresbyterum ad archidiaconatum, ac libere alteri clerico vacantem archipresbyteratum contulisse, contra episcopale decretum recursum habuit ad S. C. Concilii. Instaurato vero per Constitutionem, numquam satis laudandam, *Sapienti consilio*, S. R. Rotae tribunali, ex speciali Pontificis commissione diei 19 Nov. 1908, ad hunc S. Ordinem quaestio deducta est, proposito dubio: *An constet de iurepatronatus favore baronis Cavalchini-Garofoli, ita ut eidem praeiudicatum fuerit per decretum Episcopi Alexandrini in casu.*

Neminem latet, iuspatronatus concessum a fundatore illis, qui sunt de familia aut agnatione simpliciter et absolute, non addita particula taxativa *tantum* aut simili, exstincta familia atque agnatione, transire ad haeredes agnatorum, etiam extraneorum, quia cum patronatus ex provisione iuris communis transeat ad haeredes, provisio hominis concedentis iuspatronatus illis, qui sunt de familia aut agnatione, non obstat quin, illis deficientibus, ex provisione legis transeat ad haeredes. Praestantissima haec, atque in foro recepta sententia, ac pluribus decisionibus firmata a S. Rota, praesertim in decisione 385 coram Robusterio, non solum viget in iurepatronatus, quod acquiritur ex dotatione, aut fundatione,

quando nempe quis, accedente Ordinarii auctoritate, certa bona ecclesiae donat, ut in eisdem unus ex clericis ecclesiastico munere functurus instituatur, sed etiam in iurepatronatus obtento ex augmento dotis, quando augmentum plus importat, quam antiquus reditus, vel aequat omnino. Tunc enim vera dotatio beneficii fingi potest: ad summum aeque ex iustitia et ex gratia concessum iuspatronatus videtur; at quando aequalis est causa, potior habenda est ratio iustitiae quam gratiae (Pitonius, *Discept. eccl.*, 33, *n.* 10). Quod autem Ioannes Luchinus augmentum dotis assignaverit, quod tertiam partem redituum praetergrederetur, manifestum fit ex instrumento, quo dotatoris procurator constare fecit valorem tum dotis praeexsistentis, tum bonorum hinc inde assignatorum. Nec satis; etenim post editam Bullam Hadriani VI *Accepto*, qua Pontifex revocavit omnia privilegia iurispatronatus concessa ob augmentum tertiae partis dotis, ex dispositione testamentaria praefati Ioannis Luchini, haeredes altero publico instrumento, archipresbyteratus dotem auxerunt summâ, acceptata a Capitulo maioris ecclesiae Alexandrinae, scutatorum centum et quinquaginta. Longe proinde erat a mente membrorum Capituli ecclesiae Alexandrinae, exstinctum fuisse iuspatronatus familiae de Arnutiis.

Quod autem praedictum augmentum dotis in casu, non solum tertiam partem redituum superaverit, sed eos coaequaverit aut superaverit, luculenter fit ex decisione huius S. Ordinis coram Dunozetto, an. 1648. Cum enim Episcopus Alexandrinus clerico praesentato ab Arnutiis libere contulisset vacantem archipresbyteratum, iidem ab hoc tribunali recogniti fuere tamquam veri patroni, ob centenariam possessionem iurispatronatus, quae possessio facit praesumere titulum meliorem de mundo, seu titulum verae fundationis aut dotationis. Et notandum quod rotalis decisio lata fuerit post duas collationes praefati archipresbyteratus, factas a Sede Apostolica favore quorundam Massobrii et Boidi.

Prolata rotali decisione, i. e. ab an. 1648 usque ad annum 1837, scilicet per 189 annos, in toto suo robore viguit iuspatronatus, ita ut, quoties vacaverit archipresbyteratus, semper praesentaverint patroni, et singulae praesentationes effectum suum semper sortitae sint; inter tot provisiones una memoratur provisio apostolica, an. nimirum 1735, cuius tamen ratio facile redditur; agebatur enim de reservatione pensionis favore cuiusdam cognati de Arnutiis, at scitum in iure est, reservationem pensionis ad solum Pontificem spectare. Ceterum etiam in hoc casu clericus a patrono praesentatus in archipresbyteratu a Romano Pontifice institutus fuit.

Nec potest enervari haec praescriptio ex eo quod initium sumat ex titulo infecto, cum actor actionem suam videatur fundare in Bulla Leonis X. Etenim, quamvis patronus unum titulum insufficientem in iudicio

producat, exinde non sequitur, quod altero meliori careat, cum inclusio unius non sit necessaria exclusio alterius (Rota, *dec. 290, n. 6*). Neque qui titulum producit, se ad illum ita coarctare censetur, ut prohibeatur novum titulum ex plusquam centenaria productum allegare, cum privilegia sint multiplicabilia, praesertim in beneficialibus, ubi datur multiplicatio titulorum, uti animadvertit R. D. P. Ansaldus in *Adn. ad decis. 38, n. 17*. Ratio est, quia centenaria et in casu quasi tercentenaria omnia possibilia et omnia necessaria praesumit, et signanter in subiecta materia iurispatronatus, non obstante quod constet de eius initio ex titulo infecto, praesumit titulum novum, vel redotationis ex integro, vel supplementum primae dotis insufficientis, quia verosimile non est, tanto temporis decursu, Episcopos Alexandrinos admisisse praesentationes ex parte eorum, qui veri et legitimi patroni non exstitissent (Pitonius, *De contr. patron., alleg. 58*).

Praefatae quasi tercentenariae observantiae accedit quod archipresbyterales provisiones ecclesiae Alexandrinae numquam, duobus aut tribus casibus exceptis, ab Apostolica Sede peractae fuerint. Id constat ex testimonio Curiae ipsius Alexandrinae, quae, vacante archipresbyteratu in mensibus reservatis, etiam post exstinctionem lineae agnatitiae de Arnutiis, testatur, patronos suum ius praesentandi semper exercuisse, Ordinariorum interveniente approbatione. Iam vero exploratissimi iuris est, quod si patronus in quasi possessione praesentandi in mensibus apostolicis per decursum centum annorum, absque eo quod ostendatur, beneficium adeo longaevi temporis intercapedine fuisse unquam a S. Sede collatum, tamquam de reservato, vigore Regulae, tunc « etiamsi appareat iuspatronatus « fuisse acquisitum ex privilegio mere gratioso, adhuc reputari debet ac « si fuisset obtentum ex causa maioris vel coaequalis dotationis, cum, vi« gore centenariae inducentis iuridicam praesumptionem melioris et magis « proficui tituli patrono favorabilis, allegari possit novus titulus ex vera « fundatione, dotatione aut illius coaequali » (Riganti in *part. I, reg. IX, n. 346*).

Cum ex allatis sat evidenter constet de iurepatronatus favore baronis Guidobono–Cavalchini–Garofoli, dubitandum non est iuribus patroni derogatum fuisse per Antistitis Alexandrini decretum, sive quod separaverit dignitatem archipresbyteralem a sua praebenda curam animarum adnexam habente, sive quod archipresbyteratum libere contulerit.

Nec dicatur, Episcopum haec omnia peregisse vi facultatum extraordinariarum ipsi a R. Pontifice in quodam oraculo vivae vocis concessarum; nam scitum omnino est ex regula XVIII Cancellariae, Romanum Pontitificem « per quamcumque signaturam seu commissionem, aut gratiam, « vel litteras apostolicas... etiam ex motu proprio, et ex certa scientia », et

a fortiori per simplex et nudum oraculum vivae vocis, non intendere, ut cuiquam ius sibi quaesitum quomodolibet tollatur.

Quibus perspectis ac mature perpensis,

invocato Christi nomine, Nos infrascripti Auditores pro tribunali sedentes, ac solum Deum prae oculis habentes, dicimus, pronunciamus, decernimus, declaramus et sententiamus, constare de iurepatronatus favore baronis Cavalchini-Garofoli in casu, eidemque praeiudicatum fuisse per decretum Episcopi Alexandrini.

Victum praeterea victori in expensis condemnamus, quarum taxationem Nobis, vel cui de iure in posterum reservamus.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim *cap. 3, sess. XXV, de reform.*, Conc. Trid., iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint. *

Romae, in sede tribunalis S. R. Rotae, die 15 Martii 1909.

Franciscus Heiner.
Seraphinus Many.
Guilelmus Sebastianelli, *Ponens*.

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius*.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE CONCISTORIALE

NOMINE

16 Marzo 1909. — Con decreto concistoriale, da spedirsi per Bolla pontificia, il Sig. Valentino Ampuero, della Missione, è stato promosso alla sede cattedrale di Puno.

— Con decreto concistoriale, da spedirsi per Bolla pontificia, il Sig. Emilio Lisson, della Missione, è stato promosso alla sede cattedrale di Chachapoyas.

18 Marzo. — Con decreto concistoriale, da spedirsi per Bolla pontificia, Mons. Giovanni Farrelly, direttore spirituale nel Collegio americano del Nord in Roma, è stato promosso alla sede cattedrale di Cleveland.

---

* Quum adhuc pendeant fatalia ad appellandum, sententia haec nondum in rem iudicatam pertransiit.

S. CONGREGAZIONE DI PROPAGANDA FIDE

NOMINA

Il S. Padre con Breve apostolico si è degnato di nominare:

27 Febbraio 1909. — Il Rmo P. Giulio Giuseppe Cenez, della congregazione degli Oblati di Maria Immacolata, Vescovo titolare di Nicopoli e Vicario apostolico del nuovo Vicariato di Basuto-Land.

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE ORDINARIA

9 Marzo 1909. — Nel palazzo apostolico vaticano si è tenuta la Congregazione ordinaria dei sacri Riti, nella quale, al giudizio degli E.mi e R.mi Signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie: 1° introduzione della causa di beatificazione e canonizzazione della serva di Dio suor Maria Agnese Steiner, fondatrice del monastero delle Clarisse riformate, in Nocera; 2° conferma del culto da tempo immemorabile prestato al servo di Dio Bartolomeo Fanti, Carmelitano dell'antica osservanza, chiamato beato; 3° intorno alla concessione ed approvazione per tutta la Chiesa delle Litanie in onore di San Giuseppe, sposo di Maria vergine; 4° intorno alla concessione ed approvazione della Messa e dell'Officio in onore del beato Gabriele dell'Addolorata, chierico professo Passionista; 5° intorno alla riassunzione della causa per la canonizzazione del medesimo Beato; 6° intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio, della Messa e dell'elogio da inserire nel Martirologio in onore della beata Cristina vergine e dei beati confessori Potentino, Felice e Simplicio, per l'archidiocesi di Colonia; 7° intorno alla conferma dell'elezione della beata Vergine Maria, Regina di tutti i Santi e Madre del bello Amore, volgarmente *de la Cabeza*, a Patrona principale della città di Anduar, nella Spagna; 8° intorno alla conferma di elezione della beata vergine Maria Immacolata a Patrona principale della diocesi di Huaraz nel Perù; 9° intorno alla revisione degli scritti della serva di Dio Maria Crocifissa di Rosa, fondatrice dell'istituto delle Ancelle della carità in Brescia; 10° e parimenti degli scritti della serva di Dio suor Maria Teresa del sacro Cuore di Gesù (Teodolinda Dubouché) fondatrice della congregazione dell'Adorazione riparatrice ; 11° e finalmente degli scritti della serva di Dio Anna Caterina Emmerich, monaca professa Agostiniana.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con biglietto della Segreteria di Stato, Sua Santità si è degnata di nominare:

10 Marzo 1909. — S. Emza Rma il Signor Cardinale Vives y Tuto, Protettore delle Religiose Oblate del SS.mo Redentore nella Spagna.

17 Marzo. — S. Emza Rma il Signor Cardinale Ottavio Cagiano de Azevedo, Protettore dell'istituto delle Ancelle del S. Cuore di Gesù, e dell'istituto delle Figlie di Maria Addolorata del Terz'Ordine di S. Francesco d'Assisi, aventi ambedue la casa madre in Cracovia.

14 Marzo. — Mons. Giovanni Ferro, aiutante di studio nella S. Congregazione del Concilio.

20 Marzo. — Mons. Gabriele Colatei, Uditore di seconda classe di Nunziatura, presso la Delegazione apostolica di Colombia.

— Il Rev. P. Benedetto Ojetti, d. C. d. G., Consultore della S. Congregazione dei Riti.

Con Breve apostolico, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

15 Marzo 1909. — Il Rev. D. Sebastiano de Oliveira Xavier.

Prelati domestici:

12 Marzo 1909. — Il Rev. D. Giovanni Hübner, dell'archidiocesi di Strigonia;

— Il Rev. D. Francesco Koperniczky, della medesima archidiocesi;

— Il Rev. D. Ferdinando Rott, della medesima archidiocesi.

13 Marzo. — Il Rev. D. Luigi Ferretti, dell'archidiocesi di Ferrara.

15 Marzo. — Il Rev. D. Francesco Neissens, della diocesi di S. Antonio.

16 Marzo. — Mons. Giovanni Giuseppe M. Cann, dell'archidiocesi di Toronto.

ONORIFICENZE

Sua Santità si è degnata di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregiorio Magno al Visconte Gustavo du Parc;

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno al Conte Gustavo Martini, ed al Sig. Stuart A. Coats;

La Croce dell'Ordine di S. Silvestro al Conte Aimardo d'Ursel;

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno (classe civile) al Sig. Leone Guilloneau, capo del Segretariato dell'Opera di S. Francesco di Sales in Parigi;

La Croce *pro Ecclesia et Pontefice* alla Contessa Amalia Visone-Rassini, di Torino.